

Глава първа

Сам Силвър взе футболната топка и изтича от стаята. Бързаше за важен мач с приятелите си на плажа и нямаше и минута за губене. Стигна до стълбите, които водеха от апартамента до заведението за риба и картопки на родителите му.

Изведнъж се удари в нещо твърдо. Чу се охкане. Оказа се баща му.

– Внимавай, Сам! – рече той, като се подпря на коша за пране. – Защо си

с футболен екип? Бързо се преоблечи. Арнолд ще бъде тук след минута.

Сам едва не изпусна топката от ужас. Съвсем беше забравил за Арнолд.

Братовчедът на майка му беше най-отегчителният човек на света, ако не и в цялата вселена. Когато Арнолд идваше на гости, майка му винаги го караше да се облеча с най-хубавите си дрехи; освен това трябваше да стои мирно и да слуша как онзи бърбри ли, бърбри.

– Трябва да отида на плажа! – запротестира момчето. – Имам много важен мач с приятелите.

– Не можеш да играеш футбол, когато Арнолд е тук! – възрази баща му. – Знаеш, че ще се разстрои, ако те няма. Хайде, преоблечи се!

Сам се затърти обратно в стаята и извади най-хубавата си риза и панталони. Зачуди се за какво ли ще им говори този път братовчедът Арнолд. За пчеларството по времето на Тюдорите? За клечките за зъби на древните египтяни? За плетенето в Средновековието? Арнолд беше спец в историята и умееше да я представя поразително скучно.

Е, Сам пък знаеше нещо, което Арнолд не знаеше. А именно как да пропътува триста години назад във времето, за да се озове на пиратски кораб в Карибско море и да преживее невероятни приключения. Това беше голямата тайна на Сам.

Един ден той намери стара стъклена бутилка, изхвърлена на плажа в родния му Бекуотър Бей. В нея имаше златна монета, изпратена от Джоузеф Силвър, галечния прадядо на Сам, който е бил пират. Монетата беше мръсна и Сам се опита да я почисти с пълонка и търкане.

В следващия момент се озова на борда на истински пиратски кораб, наречен „Морски вълк“, заедно с капитан Блейд и неговия екипаж от страховити морски разбойници.

Сам се опита да си представи Арнолд на борда на „Морски вълк“. Би било голямо бедствие. Арнолд така щеше да отегчи пиратите, че само след пет минути щяха да се борят кой пръв да мине по дъската!

Изведнъж му хрумна идея. Арнолд може би нямаше да бъде добре дошъл на пиратския кораб, но Сам знаеше, че екипажът много ще се зарадва да види него! И тъй като когато пътуваше до Карибите, в настоящето не минаваше

и минута, можеше да преживее безразсъдно приключение и пак да се върне навреме за пристигането на Арнолд.

Сам захвърли хубавите грехи и бързо навлече раздърпаната фланелка, гънките и маратонките, които винаги носеше при пътуването си във времето. Не можеше да рискува да се върне от приключение с мръсни и скъсани официални грехи.

После внимателно свали бутилката от рафта, на който бяха подредени плажните му съкровища, и извади златната монета. Плю върху дублона* – явно магичната съставка беше слонката на Силвър – и я потърка в ръкава си.

– Идвам, „Морски вълк“! – извика той.

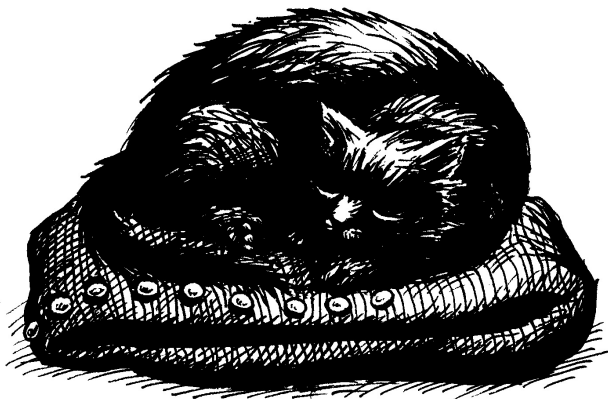
Чу се силен грохот и Сам сякаш бе грабнат от вихрушка. Мебелите се завъртяха лудешки около него. Той стисна очи – не искаше да му призлее. Когато въртенето спря, се озова на твърд гъсчен под. Усети миризма на вължета, катран и горещ, солен въздух. Отвори очи. Чудесно! Отново беше в малкия склад на „Морски вълк“. Прибра монетата дълбоко в задния си джоб.

Иزتъркан кожен елек, колан и галекоглед го чакаха, сложени върху една бъчва.

---

* Дублон – старинна златна монета

Вероятно приятелката му Чарли ги бе оставила там, за да бъдат готови за следващата му поява. Само тя знаеше тайната му за пътуванията във времето.

Отгоре на купчината се беше свил черен котарак. Той отвори едното си око и го изгледа злобно.

– Добро момче, Синбад – притеснено го поздравя Сам и понечи да се приближи.

Мяу! Пред очите му проблеснаха злобещи нокти. Сам отскочи назад.

Синбад, корабният котарак, беше свирено верен на екипажа. „Свирено“ беше точната дума. Никой от пиратите не смееше да го доближи, освен Чарли. Котаракът я обожаваше и когато тя беше наблизо, се превръщаше в мъркащо кълбо от козина.

Синбад изви гръб, изхъска и изскочи
през вратата.

Преди котаракът да е размислил, Сам
бързо облече елека, сложи колана и грабна
далекогледа си.

Сега вече беше готов за действие!

